

L'ÚLTIM SOPAR

Roger Roig César

Hi hagué un dia que vaig veure clar que m'havia passat tota la vida fent cas, sense parar-hi esment, a les amants, als metges i als capellans. Tota l'existència absort en el compliment de les directrius emanades d'aquests tres col·lectius sense cor, que devien veure en mi un ninotet que podien fer moure al seu designi. Cadascú a la seva manera, però amb un únic denominador comú: fer-me mal.

Els procediments eren diversos però tots maliciosos sense excepció: elles, jurant-me avui amor etern i fotent-me la mateixa matinada unes banyes enormes amb tot de gent que coneixia (sembla que cou una mica més); ells, certificant contínuament l'aparició en el meu sensible organisme de malalties de noms curts i estranys però de tractaments llarguíssims i dolorosos, o bé condemnant-me a la primera de canvi a passar tota l'eternitat entre els focs infernals més cruels per haver pecat de pensament, d'obra, d'omissió i de no sé quantes coses més i per no haver estat capaç de complir a dreta llei el que des de petit m'havien inculcat tots plegats.

Hi hagué un vespre i un matí, i durant la nit que tradicionalment els ha separat vaig ordir un pla maquiavèl·lic per desempallegar-me de tanta malvestat i fanatisme. Val a dir que no vaig dormir gens, tota la nit despert intentant posar ordre al devessall d'idees que m'anaven rondant pel cap i que no tenien cap altre sentit que deixar clar d'una vegada que amb mi no podrien. És clar que no podrien.

No podia sofrir la idea de passar a la història com un amant fracassat, un hipocondríac compulsiu i un ateu atemorit per l'amenaça de Déu. És clar que altres haurien pagat per estar en la meva situació i convertir la meva existència en un relat tragicòmic que, amb bon ull comercial, podria esdevenir un best-seller d'àmbit planetari i reblar el clau amb una adaptació cinematogràfica a càrrec del director més prestigiós de l'univers hollywoodià. Però a mi la situació em neguitejava, i somniava contínuament la manera de posar-hi aturador.

De mica en mica vaig tenir clar que la venjança era possible, o millor encara, era necessària perquè hi hagués justícia. Però, és clar, de seguida se'm van plantejar una sèrie d'interrogants imprescindibles de resoldre: perquè hi pogués haver venjança hi hauria d'haver víctimes i un pla genial a executar amb una exactitud mil·limètrica.

Vaig començar pel tema de les víctimes, i aquí començaren els problemes. La nit ja s'havia acabat i començava un dia clar que tornaria a ser tan gris i ensopit com tots els altres. Mentre em dutxava i em rentava les dents pensava si seria possible eliminar per complet de la faç de la Terra els tres col·lectius que em feien traspalsar, o si, contràriament, havia d'escollir un únic representant de cadascuna de les comunitats humanes que m'havien putejat perquè es con-

vertís en un cap de turc, perquè servís d'avertiment a tots els altres de la seva espècie. Em vaig inclinar per aquesta segona possibilitat, perquè em permetria continuar anant pel món amb el cap ben dret, com dient a tothom: “Jo sóc aquell a qui heu de témer.”

Però no era tan fàcil. Una vegada coll avall que només em venjaria d'un amant, d'un metge i d'un capellà, el conflicte va tornar a sorgir amb tota la força: com escolliria quina seria la persona de cada col·lectivitat sobre la qual havia de veure's descarregada la meva ira. Això em va tenir atordit tota la jornada laboral (set hores seguides, amb un mínuscul descans per esmorzar, tancat en una oficina bancària cutre on a penes van entrar en tot el dia un jubilat que volia saber si ja havia cobrat la pensió i un jove a descansar un bitllet de 50 euros per tenir menudalla per al parquímetre). Anava repassant mentalment totes les dones que havien passat pel meu llit, tots els metges que s'havien creuat amb la meva delicada salut i tots els religiosos que m'havien sermonejat a cops de crucifix al llarg de la meva vida. Això va fer possible que tornessin a aflorar records agradables que gairebé tenia esborrats, però també em va fer ratificar la meva decisió quan tornava a tenir presents escenes que hauria valgut més mantenir en els límits del subconscient.

Mentre marxava cap a casa a dinar, ja tenia configurada la llista definitiva de víctimes: la Ramona Rocagrossa, el doctor Sisco Sescelades i mossèn Fecund Fibla. No era una tria feta a l'atzar, i estava ben convençut que tots tres haurien reconegut sense pressions ni sense la necessitat de declarar sota tortura que no havien passat per la meva vida precisament de puntetes i silenciosament, sinó més aviat amb grampons punxeguts, amb ferros ardents i amb el soroll

de bombos i de platerets per tergiversar la meva consciència ingènua i endormiscada. De seguida van acudir a la meva ment episodis viscuts al costat de tots tres.

* * *

La Ramona era una dona robusta, de carns generoses i de mirada ardent. No passava desapercibuda davant de cap auditori, i les mirades confluien en ella sempre que es feia present en qualsevol lloc. La nostra relació va durar tan sols tres mesos; això sí, tres dels mesos més intensos de la meva carrera amatòria. Ningú fins aleshores no m'havia tret tant de suc com la Ramona, tant des del punt de vista sexual com monetari. Era insaciable en tots dos àmbits, i quan em va deixar ben escurat de totes dues aixetes va desaparèixer de la meva vida i, sobretot, del meu llit. Dues setmanes més tard la vaig tornar a veure al cafè on solíem citar-nos, menjant-se, gairebé alhora, un croissant i un noieta d'ulls blaus amb cara d'espardenya.

El doctor Sescelades era una veritable bèstia, un veterinari reconvertit que gaudia amb la visió de virus i bacteris diversos ocupant els organismes aliens, que s'excitava amb el fluir de la sang a doll i que aspirava a practicar un dia no gaire llunyà una trepanació al bell mig d'una plaça pública, com es feia abans. Va ser el meu metge de gairebé tota la vida; hi anava conduït, però ara quan hi penso arribo a la conclusió que devia conduir begut o cec per poder-me posar a les seves mans. Amb ell vaig descobrir malalties que m'havien de matar en pocs dies, vaig tastar tota varietat de medecines i vaig ampliar substancialment el meu lèxic de dolences, malestars i infeccions, hagudes i per haver.

Fins i tot recordo que una vegada que hi vaig acudir per un constipat fort que em feia tossir tot el dia em va sortir dient que el millor seria un trasplantament...

Finalment, mossèn Fibla era un personatge que semblava extret d'una obra d'intrigues medievals ambientada en un convent. Vestia de manera austera i amb poca gràcia. He arribat a pensar que tot allò amb què m'amenaçava ho creia realment, cosa que encara complica més la possibilitat d'entendre'l. Se sabia de memòria tots els passatges de turments i càstigs evangèlics, però si convenia se n'inventava de nous amb una enorme convicció. Va ser el meu confessor des del temps de col·legi i, com si es tractés d'una dependència, no me'n vaig sortir de deixar-lo fins que per televisió van començar a emetre un programa de telepredicadors que em feia sentir molt més reconfortat enmig dels meus pecats.

Ja em veia cridant sense parar: "Despertaferro! Venjança contra els sense cor!" *Alea jacta est.*

* * *

Afeccionat com he estat sempre a les pel·lis americanes de detectius, sabia perfectament quins eren els següents passos a fer: un cop escollides les víctimes expiatòries, calia definir el lloc on es duria a terme el ritual de sacrifici i la forma més adequada per impartir justícia. No va ser fàcil, no, acabar d'embastar tots aquests serrells. Vaig necessitar un parell de llargues nits d'insomni, amb els corresponents dies de son a l'oficina.

Però al final vaig veure la llum al final del túnel: faria un sopar a casa meva, amb l'excusa de celebrar que havia complert 50 anys, mig segle de vida. Hauria pagat una quantitat

indecent per veure la cara que devien fer la Ramona, el doctor Sescelades i mossèn Fibla en rebre la meva cortesa lletra de convit. Al llarg del sopar els retrauria, evidentment amb molta educació, tot allò que havia convertit la nostra convivència en un camí d'espines i sotracs, i, al final, els mataria sense compassió.

Merda! Aleshores se'm va fer evident el problema més greu, la resolució del qual em va comportar molt més estrès que tots els altres junts: quina havia de ser l'arma assassina?

Els dies passaven, el compte enrere vers el sopar era inaturable i a mi no se m'acudia res de res per desencallar el tema. Volia ser original fins al darrer detall, però no era capaç de sortir-me'n. Fins que, tot just la vigília del gran dia, mentre era al supermercat comprant els ingredients del que havia de ser el seu últim sopar, em vingué una inspiració: a cadascú li arribaria la mort a través d'una cosa que estaria estretament relacionada amb la nostra relació. Ella, ofegada amb una de les moltíssimes corbates horteres que em va regalar abans de fugir per sempre; el metge, obert en canal amb el seu propi instrumental; el capellà, a cops de crucifix enmig de la testa.

* * *

Gairebé tot va anar tal com ho havia previst, a excepció de dues qüestions en les quals no havia caigut. El primer problema és que, amb l'excitació i els nervis de fer realitat el meu somni de mitja vida, després de cuinar el sopar em vaig oblidar de comprovar que els fogons estiguessin ben apagats, com feia meticulosament cada dia abans d'anar a

dormir. Així, quan després d'eliminar-los em vaig disposar a encendre un havà de dos-cents duros per festejar la gesta en silenci, la casa va esclatar en mil bocins, i encara avui tothom del veïnat pensa que la mort d'aquells quatre vells coneguts va ser a causa d'un fortuït accident domèstic.

L'altre problema és que, tot i que no hi acabava de comptar, hi ha vida després de la mort. I m'ha tocat passar-la —de ben segur que no ho endevinaríeu mai!— amb la Ramona Rocagrossa, el doctor Sisco Sescelades i mossèn Fecund Fibla. La relació ara és molt cordial, gairebé hem oblidat per complet les nostres diferències i encara avui ens fem un fart de riure recordant aquell últim sopar.

Per cert... aquí no se sopa mai.